

Βράχος ανάμεσα στους βράχους.

Στύλος αγέρωχος, ατάραχος, ακλόνητος στην πίστη, βαθιά ριζομένος στον βυθό του οὐ-ρανοῦ.□

**Κυπαρίσσι πού ἤξερε νὰ κοιτάει πάντα ψηλά καὶ στοῦ ἀνέμου τὸ ἀγιάζι δὲν λύγισε...
στις καται-γίδες τοῦ οὐρανοῦ δὲν πτοήθη-κε...**

στοῦ καιροῦ τὰ γυρίσματα τὰ κλαδιὰ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας δὲν ὑπῆρχαν στὸν κορμό του...

**Μετέωρος γιὰ πάντα.... Ἀγάπη πού ξεχείλιζε ἀπὸ ἓναν λόγο.... Χαμόγελο σιγουριᾶς... βλέμμα βεβαιότητος καὶ ἐμπιστοσύνης στὸν Ἕνα, πού ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του. Ποιμένας γιὰ ὅλους καὶ πατέρας γιὰ τὸν καθένα προσωπικά.
Καρδιὰ ἀκούραστη... κάθε χτύπος καὶ ἓνα ὄνομα... κάθε ἀνάσα καὶ μία προσευχή...
Ζωὴ καὶ πορεία ἀνηφορική, ἀκολουθῶ ντας τὸ παράδειγμά Του καὶ ἐφαρμόζοντας τὰ λόγια: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν... ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι» (Μαρκ. η' 34). Μὰ ὅποιος ἐπιλέγει τὸν δρόμο τὸν στενὸ καὶ βαδίζει σταθερά, ὅποιος ἀνηφοριὲς τραχιὲς ἔχει νὰ διαβεῖ, τὸν περιμένει ψηλὰ ἢ κορυφή.
Στεφάνι πλεγμένο ἀπὸ χέρια ἀγγελικά, μὲ τὶς πιὸ εὐώδιαστές ἀρετές, στολισμένο μὲ τὰ σπάνια διαμάντια-δάκρυα τῆς ψυχῆς-σταγόνες ἀγωνίας γιὰ τὸ αὔριο πού πότισαν τὴν εὐλογημένη κορυφή.**

Ψυχὴ ἐλεύθερη... μὲ αἰσθήματα εἰλικρινῆ, πηγαῖα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα αἰσθήματα ποὺ μεταγγιζαν ἀγάπη θεϊκή.

Φρουρός - ἀγωνιστὴς γιὰ τὸν λαὸ ποὺ ἀγάπησε, γιὰ τὸν τόπο αὐτὸ γιὰ τὸν ὁποῖο πρόσφερε τὴ ζωὴ του θυσία σὲ μᾶς τὰ παιδιὰ του.

Πόσα Ἅγια θυσιαστήρια λησμονημένα καὶ ἀλειτούργητα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θέρμανε μὲ τῆς ψυχῆς τὴν εὐχαριστία καὶ ἀλλὰ τόσα νέα πρὸς δόξαν Θεοῦ μὲ ἀστείρευτο ζῆλο φύτευε καὶ φύτεωναν στὴ διψασμένη γῆ τῶν Σταγῶν!

Πόσα νέα παρακλάδια, παιδιὰ δικὰ του, λειτουργοὺς ἄξιους στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ ταπεινὰ προσέφερε δοξάζοντας συνέχεια τὸ ὄνομά Του!

Ἄξιος συνεχιστὴς-κτίτορας τῶν Ἀγιομετεωρίτικων Ἱερῶν Μονῶν, ἀνέδειξε τὴν ὀρθοδοξία προβάλλοντας τὴν κληρονομιά, θρησκευτικὴ καὶ πολιτισμική, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴ Μοναστικὴ αὐτὴ πολιτεία.

Ἀταλάντευτος στὰ κύματα... σίγουρος καὶ στέρεος γιὰ τὸ κάθε του βῆμα... μὲ αὐταπάρνηση καὶ προσφορὰ δοσμένη ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν κάθε ψυχὴ...

Ἐνα δέντρο ὅταν πέσουν τὰ φύλλα του μένει γυμνό... μὰ σὰν ἔρθει ἡ ἀνοιξὴ ζωντανεῖ καὶ ντύνεται πάλι. Ἄν κοποῦν τὰ κλαδιὰ του θὰ πονέσει, μὰ θὰ παλέψει νὰ ζήσει καὶ νὰ βγάλει νέα, τρυφερὰ καὶ πιὸ γερὰ παρακλάδια. Μὰ ὅταν ἀπὸ τὸ δέντρο χαθεῖ ὁ κορμός, τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη δὲν μποροῦν μόνα τους νὰ ζήσουν.

Ὅμως οἱ ρίζες τοῦ δικοῦ μας δέντρου δὲν εἶναι γήινες καὶ οὔτε σὲ χῶμα μεγαλῶ νουν... Ἀπὸ ψηλὰ πηγάζουν, οὐράνια ἐκπορεύονται, μὲ «ἀθάνατο» νερὸ ποτίζονται καὶ Ἀνάσταση ζωῆς συνθέτουν.

Καὶ ἀπὸ τὸν κορμὸ ποὺ ἔπεσε, ἔχοντας οὐράνια ἐλπίδα σ' Ἐκεῖνον, νέα παρακλάδια, μὲ τὴν πρεσβεΐαν καὶ τὴν πατρικὴ φροντίδα του, ἀναδεικνύονται. Μὲ τὸν ἥλιο τῆς ζωῆς νὰ τὰ φωτίζει καὶ παρακλητικὲς ἱκεσίαι σὲ «βάθος» ὑψηλὸ καὶ ζωὴ αἰῶν νὰ τὰ στερεῶ νουν.

Ὅσο καὶ ἂν ὁ πόνος τὴν ψυχὴν ὅλων ἔχει ἀποδυναμώ σει, ὅσο καὶ ἂν ἡ θλίψη τὰ μάτια μὲ δάκρυα πότισε καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς παρουσίας του ἀπαράκλητη τὴν συνέχεια τῆς πορείας μας κατέστησε, οἱ πρεσβεΐαι του καὶ ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης του ἀπὸ ψηλὰ μᾶς σκεπάζουν, οὐράνια μᾶς προστατεύουν, θεϊκὰ μᾶς εὐλογοῦν. Πάντα θὰ βρίσκεται ἀνάμεσά μας, γιατί συνεχίζει καὶ ζεῖ στὴς καρδιές μας καὶ ἡ μνήμη του καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι χαραγμένες στὸν ἁγιασμένο αὐτὸ τόπο.

Στὴς κορυφὲς τῶν Ἁγίων Μετεώρων, στοὺς πρόποδες τῶν βράχων, στοὺς Βυζαντινοὺς Σταγούς, στὰ μικρὰ καὶ γεμάτα ἱστορία ἐξωκκλήσια ποὺ λειτούργησε, στὸ ποίμνιο ὅλο ποὺ μὲ ἀταλάντευτὴ πίστη στὸ Θεὸ καθοδήγησε, ἐκεῖ ἡ ψυχὴ του θὰ συχνάζει, ἐκεῖ ἡ ψυχὴ του θὰ ἀναπαύεται.

Κ.Ρ.